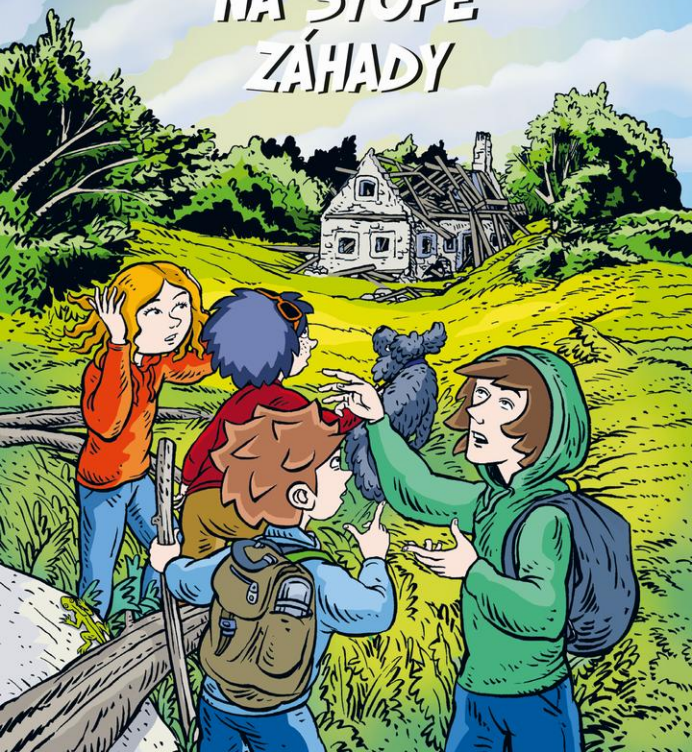

Enid Blyton

Slávna 5

NA STOPE
ZÁHADY

Slávná 5

Slávna 5

**NA STOPE
ZÁHADY**

Enid Blyton®

slovart

Enid Blyton.: FIVE ON A SECRET TRAIL
THE FAMOUS FIVE. Five on a Secret Trail
© 1956 Hodder & Stoughton Limited
Translation entitled: Päťka na stope záhady
© 2016 Hodder & Stoughton Limited.
Translation by Mária Klenková 1995, 2023
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2023

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-6191-9
www.slovart.sk

Obsah

1. George a jej muchy.....	7
2. Stanuje aj Anna	15
3. Stará chatrč a prekvapenie	23
4. V noci.....	31
5. Znova ten chlapec!	38
6. Nočná búrka.....	45
7. Dejú sa zvláštne veci	53
8. Opäť spolu!	61
9. Menší prieskum	69
10. Čo to je?	77
11. Zaujímavé objavy a plán	85
12. Dobrý úkryt	93
13. Na postriežke	100
14. Nočné dobrodružstvo a ranné prekvapenie	108
15. Výborne, George!	117
16. Tajná cesta	125
17. Iba prekvapenia.....	133
18. Úniková cesta	141
19. Späť na chalupu	149
20. A dobrodružstvo sa končí navlas, ako sa začalo!	157

1.

George a jej muchy

„Mami! Mami, kde si?“ George sa s krikom vrútila do domu. „Prosím ťa, pod' sem! Rýchlo!“

Ticho. Nijaká odpoveď. Georgina mama práve odbehla do záhrady natrhať kvety. George sa znova rozkričala, vyrevujúc z plného hrdla.

„MAMA! MAMA! Kde si? Nemôžem čakať!“

Obďaleč sa rozleteli dvere, zjavil sa v nich Georgin otec, iskriac očami od zlosti.

„Georgine! Čo to má znamenať? Prečo vyvreskuješ? Ja sa tu morím so sakramentsky dôležitou robotou...“

„Ach, oci! Timmy je zranený!“ zvolala dcéra. „Zachytil sa...“

Otec pozrel na Tima. Pes pokorne postával za George so zveseným chvostom.

„Že vraj zranený!“ zašomral vedátor. „A čo mu je, prosím ťa? Ved' nič nevidím! Tuším má znova v labe trň alebo kieho čerta – ale ty z toho hneď robíš vedu a vyrevuješ, akoby bol koniec sveta!“

„Ale on *je* zranený! Pozri!“ zvolala George plačlivým hlasom.

Otca však už nebolo. Stratil sa v pracovni, zabuchnúc za sebou dvere. George za ním civela, nazlostená, verná kópia svojho výbušného otca. Jasně! To si celý ty!

„Si bezcitný!“ vykrikla. „A... ach, tu si, MAMI. MAMI!“

„Preboha, George, čo sa stalo?“ zvolala mama a náhlivo odložila kvety. „Prečo ten krik? Počula som otca a potom aj teba.“

„Mami – Timmy je zranený!“ vyhrkla George. „Pozri!“

Kľakla si k psovi a opatrne mu prehla ucho. Za uchom sa zjavila hlboká rana. Timmy zakňučal. George pozrela na mamu, v očiach slzy.

„Neblázni, George. To sa zahojí,“ dohovárala jej mama. „Ako sa mu to stalo?“

„Vieš, mami, chcel preskočiť priekopu, no nevšimol si ostnatý drôt,“ vysvetľovala George. „Zachytil sa doň a takto sa na tom hrdzavom železe dorezal. Rana krváca, nie a nie prestať.“

Mama si ranu prezrela zblízka. Skutočne sa porезal hlboko.

„Chudáčisko Timmy. Skoč s ním k veterinárovi, George. Tuším to treba zašiť. Vlastne mal šťastie. Mohol si poraniť aj oko.“

„Už aj s ním letím k doktorovi,“ skočila George na rovné nohy. „Myslíš, že ho zastihnem?“

„Pravdaže – práve má ordinačné hodiny. Len choď, moja.“

A tak sa vyplašená George hnala s Timom po poľných cestičkách k malebnému obydlIU, kde býval veterinár. Kameň jej spadol zo srdca, keď zistila, že lekár si z Timovho zranenia nerobí ťažkú hlavu.

„Dva-tri stehy a rana sa pekne zrastie. Podrž si Tima, George, kým mu to zašijem. Neboj sa, nebude to ani cítiť. No pod', beťárisko, stoj pekne, nehýb sa – to je ono.“

Po chvíli sa už George lúčila so zverolekárom.

„Veľmi vám ďakujem! *Hrozne* som sa oňho bála! Dostane sa z toho?“

„Prepánajána! Že či! Len mu nesmieš dovoliť, aby si ranu rozškriabal,“ vysvetľoval zverolekár, umývajúci si ruky. „Zbytočne by si ju nainfikoval. Mohla by začať hnisieť.“

„Rozumiem. A ako mu v tom zabránim?“ vyplašila sa George. „Aha, asi ho to svrbí, už by sa aj škriabal.“

„Vieš, musíš mu zhotoviť veľký golier z lepenky,“ poradil veterinár. „Taký, čo mu tesne pril'ne ku krku, aby sa labou nedostal k rane.“

„Ale – ale Timmy z toho bude nanič, nebude sa mu to páčiť,“ vyhrkla George. „Psy vyzerajú hlúpo s papierovými chráničmi, čo odstavajú ako naškrobené goliere. Videla som takých chudákov. Timmy bude stopro protestovať.“

„Pozri, George, nič lepšie zatiaľ nevymysleli. Bez chrániča si ublíži. A teraz už choď. Čakajú na mňa ďalší pacienti.“

George sa pobrala s Timom domov. Pes si vedľa nej pokojne vykračoval. Blažil ho pocit, že sa stal

stredobodom pozornosti. Kúsok pred Kirrinovskou chalupou si zrazu sadol na zem a zadnou labou sa už-už chcel poškriabať za boľavým uchom.

„Nie, Timmy! To nesmieš!“ vydesila sa George. „NESMIEŠ si to škriabať. Strhol by si si náplast a poškodil stehy. NEROB TO, Timmy!“

Timmy na ňu prekvapene pozrel. V poriadku. Keď George zrazu tak veľmi znervózňuje, že sa škriabe, počká s tým, keď bude sám.

George však vedela čítať Timove myšlienky rovnako hravo ako on jej! Zamračila sa.

„Dočerta! Nakoniec mu predsa len budem *musieť* vyrobiť ten otrasný golier. Možno mi s tým pomôže mama.“

Mama sa naozaj ochotne ponúkla. George nikdy nelákali ručné práce. Mlčky sa prizerala, ako mama obratne vystrihuje z lepenky golier, primeriava ho prekvapenému psovi ku krku a potom upevňuje mašličkami, aby sa ho nemohol zbaviť. Timmy neprotestoval, iba postával v nemom úžase.

Len čo bol golier hotový a napevno osadený okolo krku, jeho majiteľ sa bez slova vzdialil. Vzápätí zdvihol zadnú labu, že si poškriabe boľavé ucho – no, ako inak, cez golier sa neprebojoval, iba čo máličko poškriabal lepenku.

„Nič si z toho nerob, Timmy,“ utešovala ho George. „Tých pár dní už len vydržíš, nie je to naveky.“

Dvere pracovne sa otvorili a vynoril sa z nich Georgin otec. Zbadal Tima aj s golierom a zarazene zostal stáť. Potom vybuchol do hurónskeho smiechu.

„Hej, Timmy, ved' ty vyzeráš ako kráľovná Alžbeta I. so sviatočne naškrobeným golieriskom!“

„Prosím ťa, oco, nevysmievaj sa mu. Dobre vieš, že psy neznášajú, keď sa im ľudia posmievajú.“

Veru tak. Timmy sa očividne urazil. Zvrtol sa posmeškárovi chrbtom a odkráčal do kuchyne. Odtiaľ sa vzápätí ozval pridusený chichot a po chvíli odo dverí nespútaný rehot – to sa pre zmenu zabával mliekar.

„Jéj, Timmy, ukáž sa? Kde si vyfasoval taký parádny golier?“ uťahovala si z neho kuchárka. „Ty teda vyzeráš!“

George sa zlostila. A zlosť sa jej držala ako kliešť. Chodila zdutá, až z nej boli všetci nervózni. Akí sú protivní – takto sa posmievat' Timovi! Asi im nedošlo, aké to musí byť neprijemné, vláčiť na krku takú opachu. A Timmy musí mať golier celý boží deň, ešte aj v noci! Ani len spať nemôže pohodlne. George sa ponevierala po dome, namosúrená, nahnevaná. Mama si kvôli nej robila starosti.

„George, prosím ťa, buď rozumná. Však nechceš napáliť otca? Timmy musí mať ten golier aspoň týždeň, s tým sa treba zmieriť. A sama uznáš, že na prvý pohľad naozaj vyzerá trochu komicky. No uvidíš, zvykne si naň, ani ho nebude vnímať.“

„Každý sa mu len posmieva,“ durdila sa George. „Len čo vybehol zo záhrady, už sa naňho spoza plotu vyškeriali decká. Smiali sa ako šibnuté. A poštár mi povedal, že je to týranie zvierata. A otec si zasa myslí, že vyzerá komicky. A...“

„Prepánajána, George, len sa znova nezačni zdúvať,“ dohovárala jej mama. „Nezabúdaj, že má

prísť Anna. Ber na ňu ohľad. Nechci jej kaziť prázdniny svojimi náladami. Nebolo by to fér.“

George vydržala ešte jeden deň. Potom – po dvoch výmenách názorov s otcom na tému Timmy, po jednej škriepke s chlapcami, čo sa posmievali jej zranenému chlpáčovi, a ďalšej s roznášačom novín – sa rozhodla, že na Kirrinovskej chalupe už nezostane ani o minútu dlhšie!

„Zbalíme môj malý stan a ide sa do sveta!“ oznámila Timovi. „Vyberieme sa niekam na samotu, kde nikto nebude zízať na ten otrasný golier. Vyčkáme, kým sa ti ucho zahojí, a bude. Dobrý nápad, však? Čo ty na to, Timmy?“

„Haf,“ súhlasil Timmy. Všetky Georgine nápady sa mu pozdávali, iba ten s golierom sa mu neveľmi páčil.

„Vieš, Timmy, ešte aj *psy* sa ti posmievajú,“ vysvetľovala George s vážnou tvárou.

„Všimol si si pudlíka pani Janesovej? Vieš, ten čo býva v dome vyššie. Obyčajný tupec. Čumel na teba ako sprostý. Nikto mi nevyhovorí, že sa nesmial. *Škeril sa!* Nestrpím, aby sa ti posmievali. Viem, že je ti to proti srsti.“

Pravda, Timovi sa to nepáčilo, no celá záležitosť s golierom ho ani zďaleka nerozčuľovala tak ako George. Mlčky ju nasledoval do spálne a prizeral sa, ako do neveľkej tašky balí zopár vecí.

„Pôjdeme hore do kopcov,“ vysvetľovala. „Postavíme si stan neďaleko bystriny a nepohneme sa odtiaľ, kým sa ti ucho nezahojí. Štartujeme ešte dnes

v noci. Vezmeme bicykel a odvezieme si na ňom všetky potrebné veci.“

A tak uprostred noci, keď už na Kirrinovskej chalupe všetko spalo, George s Timom opatrne zišla dolu schodmi. Na jedálenskom stole nechala lístok s odkazom. Potom zašla po bicykel a pripevnila naň stan aj tašku, do ktorej narýchlo pribalila jedlo.

„Pod' už!“ šepala prekvapenému psovi. „Ide sa! Pobežíš popri bicykli. Pôjdem pomaly, nikam sa neženieme. No budeš pekne ticho. Brechať zakázané!“

Stratili sa v tme, Timmy sa tiahol za bicyklom nečujne ako čierny tieň. Nikto netušil, že odišli. Kirrinovská chalupa sa ponorila do nočného spánku, všade zavládlo ticho, iba kuchynské dvere, čo George zabudla privrieť, podchvíľou zaškrípali.

Ráno však nastal poplach! Kuchárka Joanna objavila Georgin odkaz. Veľmi sa začudovala, čo hľadá papierik s Georginým písmom na jedálenskom stole. Vybehla hore do jej izby a nazrela dnu.

Georgina posteľ bola prázdna a po George ani stopy. Aj Timov kôš zíval prázdnotou. Joanna sa ponáhľala s lístkom za paňou domu.

„Prepánajána! George nemá rozum!“ zvolala pani Kirrinová, keď si prečítala dcérin odkaz. „Pozri, Quentin – toľko zmätku pre jedného psa! Už len to nám chýbalo! Ktohovie, kde sa tí dvaja teraz túlajú!“

Manžel vzal lístok a prečítal ho nahlas.

Milá mama, odchádzam na pár dní s Timom. Vyčkám, kým sa mu ucho dá do poriadku. Vzala som si stan a nejaké veci. Prosím ťa, nerob si starosti. Odkáž Anne, ak sa chce ku mne pridať, nech príde na samý koniec Carterskej cesty, čo ústí na pastvisko. Budem tam okolo dvanástej a ukážem jej, kde táborím. Ahojček. George.

„To teda dobre vyzeráme!“ vybuchol Georgin otec. „V poriadku, nech si teda zostane vonku – už mám dosť tej jej odutej tváre a Timových útrpných pohľadov. Povedz Anne, nech za ňou len ide. Aspoň tu bude pár dní svätý pokoj!“

„O George sa netreba strachovať.“ „Má dosť rozumu – a navyše aj Tima. Anna má pricestovať dnes doobeda. Poviem jej, aby sa za ňou vybrala.“

Keď sa Anna vyklonila z okienka vlaku, čo ju priviezol na Kirrinovskú stanicu, pohľadom márne pátrala po George a Timovi. Nebolo ich. Čakala ju iba teta, usmiata ako zvyčajne.

„Čo sa stalo? Kde je George a Timmy?“ prekvapila sa malá cestovateľka.

„Vieš, duša moja, naša George sa vybrala do sveta,“ zvestovala teta Fanny. „Pod', všetko ti porozprávam.“